

rozp. Rady Ministrów z dn. 19 czerwca 1922 r. w przedmiocie tymczasowego ustroju władz skarbowych na Ziemi Wileńskiej i rozciągnięcia na tę ziemię niektórych ustaw i rozporządzeń (Dz. U. R. P. № 51, poz. 458) zarządza się co następuje:

§ 1. Dla unormowania orzecznictwa, toku instancji oraz terminów rekursowych w sprawach dotyczących opłat stemplowych i aljenacyjnych, kar stemplowych, kar za zwłokę oraz kosztów egzekucyjnych, dotyczących zaległości w opłatach stemplowych i aljenacyjnych, których wymiar, wedle obowiązujących przepisów, należy do władz skarbowych, rozciąga się na obszar całej b. dzielnicy rosyjskiej moc obowiązującą postanowień § 1 ustęp pierwszy i § 2 ustęp pierwszy zdanie pierwsze, i ustęp 2a austr. ustawy z dn. 20 lutego 1907 r. (Dz. U. P. № 52) oraz § 1 ustęp pierwszy i trzeci i § 2 ustęp pierwszy, drugi i czwarty austr. ustawy z dn. 19 marca 1876 r. (Dz. U. P. № 28) wreszcie na obszar, na którym obowiązuje rozporządzenie Gen. Gub. warsz. z dn. 19 lipca 1916 r. (Dz. rozp. № 40, poz. 126) rozciąga się moc obowiązującą art. 190 ros. ustawy o opłatach (T. V Zb. pr.).

§ 2. (§ 1 ustęp pierwszy austr. ustawy z dn. 20 lutego 1907 r. Dz. U. P. № 52).

Przeciw decyzjom władz i urzędów skarbowych, tyczącym się wymiaru opłat stemplowych i aljenacyjnych, dalej przeciw opierającemu się na ustawowych przepisach o tych opłatach żądaniu kar, kar za zwłokę i kosztów egzekucyjnych, jak również przeciw jakimkolwiek innym rozstrzygnięciom lub zarządzeniom władz skarbowych, zmierzającym do wykonania przepisów dotyczących tych opłat, mogą strony, którym doręczono odnośną decyzję, lub ich dziedzice, wnieść rekurs, jeśli sądzą, że je skrzywdzono wydaną decyzją, rozstrzygnięciem lub zarządzeniem.

§ 3. (§ 1 ustęp pierwszy i trzeci i § 2 ustęp drugi i czwarty austr. ustawy z dn. 19 marca 1876 r. Dz. U. P. № 28).

Rekurs (art. 1) należy wnieść w ciągu dni trzydziestu, a jeśli skierowany jest przeciw karze porządkowej, w przeciągu dni ośmiu do tego organu, który wydał decyzję, zarządzenie lub rozstrzygnięcie.

Termin rozpoczyna się z dniem następującym po doręczeniu; przy jego obliczeniu nie należy liczyć dni biegu pocztowego, jeżeli odnośne pismo podano na pocztę za urzędowym potwierdzeniem przyjęcia.

W przypadkach, zasługujących na uwzględnienie, może władza, do której należy wnieść rekurs, przedłużyć ten termin.

Jeżeli strona składa u władzy prośbę o przedłużenie terminu do wniesienia rekursu, albo w ciągu terminu, ustanowionego niniejszym rozporządzeniem, składa prośbę o podanie powodów rozstrzygnięcia, wydanego przez tę władzę, to termin przerywa się aż do dnia doręczenia odnośnego załatwienia, poczem zaczyna biec dalej.

Niewniesienie rekursu w terminie przepisany w niniejszym rozporządzeniu, może szkodzić tylko tej stronie, której doręczono odnośne wezwanie, zarządzenie lub orzeczenie, albo jej spadkobiercom.

§ 4. (§ 2 ustęp pierwszy austr. ustawy z dnia 19 marca 1876 r. Dz. U. P. № 28).

W pismach, wymienionych w § 1, należy dokładnie oznaczyć władzę, do których, tudzież termin w ciągu którego ma być wniesiony rekurs; w przeciwnym razie termin zaczyna biec dopiero po doręczeniu dodatkowego pisma, zawierającego te daty.

§ 5. (§ 2 ustęp pierwszy, zdanie pierwsze i ustęp drugi austr. ustawy z dnia 20 lutego 1907 r. Dz. U. P. № 52 i art. 190 ros. ustawy o opłatach).

Wniesienie rekursu nie odracza egzekucyjnego ściągnięcia należności, wymienionych w § 1; właściwa władza skarbową może jednak zarządzić wstrzymanie egzekucji aż do wydania ostatecznej decyzji.

O ile rekurs wniesiono przeciw wezwaniu o dostarczenie danych, potrzebnych do wymiaru, strona rekursująca może prosić tę władzę skarbową, przeciw której orzeczeniu lub zarządzeniu wniosła rekurs o odroczenie wykonania tego wezwania. Władza ta rozstrzyga taką prośbę wedle swobodnego uznania, z wyłączeniem toku instancji. Na odroczenie należy zasadniczo zezwolić, jeśli przez to nie grozi Skarbowi Państwa niepowetowana strata, w szczególności wtedy, gdy przez wcześniejsze wykonanie wynik rekursu zostałyby zgóry unicestwione.

§ 6. (art. 13 ustawy z dnia 31 lipca 1919 r. Dz. P. P. P. № 65, poz. 391).

Rekurs wniesiony przeciw decyzji Urzędu Skarbowego Podatków i Opłat Skarbowych rozstrzyga izba skarbową jako druga i — w toku postępowania administracyjnego — ostatnia instancja.

Dla rekursów, wniesionych przeciw decyzjom izby skarbowej, administracyjny tok instancji kończy się w Ministerstwie Skarbu.

§ 7. Uchyła się art. 197 ros. ustawy o opłatach (T. V Zb. Pr.) oraz wszystkie przepisy sprzeczne z postanowieniami niniejszego rozporządzenia, o ile one nie są zawarte w polskich ustawach państwowych lub w rozporządzeniach ministerjalnych, wydanych na podstawie art. 6 i 7 ustawy z dnia 7 kwietnia 1922 r. w przedmiocie podwyższenia i zrównania stawek przy niektórych opłatach stemplowych (należytościach) (Dz. U. R. P. № 38, poz. 315).

§ 8. Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie w 14 dni po ogłoszeniu.

Minister Skarbu: *H. Linde*

Minister Sprawiedliwości: *St. Nowodworski*

710.

Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych

z dnia 28 sierpnia 1923 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami: Spraw Wewnętrznych, Kolei Żelaznych, Przemysłu i Handlu oraz Skarbu w przedmiocie ograniczenia obrotu zwierzętami i surowcami produktami pochodzenia zwierzęcego, paszą objętością oraz niektórymi przedmiotami z Rosji, Białorusi, Ukrainy i Litwy.

Na zasadzie art. art. 1142, 1148 i 1172 ustawy lekarskiej (ros. Zbiór Praw, tom XIII wyd. 1905 r.) zarządza się co następuje:

§ 1. Zabrania się wprowadzania (przywozu) z Rosji, Białorusi, Ukrainy i Litwy na obszar Rzeczypospolitej Polskiej, jakoteż przewozu (tranzytu) przez ten obszar:

- a) bydła rogatego i innych zwierząt przeżuujących;
- b) produktów—względnie odpadków, pochodzących ze zwierząt wymienionych w p. a) w stanie surowym;
- c) kości wszelkiego rodzaju;
- d) paszy objętościowej (słomy, siana);
- e) wszelkich rodzajów podściółki;
- f) nawozu stajennego (gnoju);
- g) sprzętów stajennych używanych i uprząży używanej.

§ 2. Wprowadzanie (przywóz) na obszar Rzeczypospolitej Polskiej, jakoteż przeprowadzanie (przewóz czyli tranzyt) przez ten obszar:

- a) koni, osłów i mułów;
- b) trzody chlewnej w stanie żywym, przeznaczonej na natychmiastową rzeź, oraz mięsa wieprzowego i szynki w stanie surowym, solonym, peklowanym, suszonym i wędzonym;
- c) drobiu żywego i bitego;
- d) słoniny surowej;
- e) łoju i szmalcu nieprzetopionego w beczkach;
- f) szczeciny, włosia końskiego i wełny owczej w szczelnym opakowaniu;
- g) skór zupełnie wysuszonych albo nasolonych;
- h) rogów całych lub części rogów (końców rogów) i racic;
- i) jelit suszonych;

może się odbywać w regule tylko kolejami żelaznymi przez stacje wchodu Stołpce i Zdołbunowo pod następującymi warunkami:

1. przeznaczone do wprowadzenia zwierzęta i surowce, wymienione w § 2, winny być zaopatrzone w świadectwa, wydane przez właściwą władzę administracyjną państwa, z którego pochodzą, a stwierdzające, że pochodzą z okolic wolnych od zaraźliwych chorób zwierzęcych; odnośnie do produktów pochodzenia zwierzęcego świadectwa te winny zawierać potwierdzenie, że pochodzą ze zwierząt zdrowych;

2. na wymienionych wyżej stacjach wchodu zwierzęta i produkty podlegają badaniu przez państwowe albo przez władzę państwową specjalnie w tym celu ustanowionego lekarza weterynaryjnego co do stanu zdrowia—względnie co do rodzaju opakowania i t. d., produkty zaś, wymienione pod f), g), h) i i),—także odkażeniu w odpowiednio urządzonych zakładach dezynfekcyjnych w miejscach wchodu pod dozorem fachowym na koszt osoby wprowadzającej.

W braku zakładu dezynfekcyjnego, albo jeżeli odkażenie na stacji wchodu, należy poszczególne paki (zwoje) poddać zewnętrznemu odkażeniu za pomocą płynu dezynfekcyjnego i skierować całą przesyłkę, pod konwojem, wyznaczonym z urzędu, do miejsca przeznaczenia—względnie przeróbki—i tam poddać ścisłej dezynfekcji.

Fakt dokonania dezynfekcji należy uwidocznic na świadectwie pochodzenia.

3. Mięso wieprzowe i produkty wymienione w p. b) podlegają w miejscu wchodu badaniu na trychiny i węgry.

4. Konie, osły i muły przeznaczone do wprowadzenia (przywozu) i przeprowadzenia (przewozu), podlegają w miejscu wchodu postępowaniu rozpoznawczemu (malleinizacji ocznej) i tylko nie reagujące i wolne od wszelkich chorób zaraźliwych mogą być dopuszczone do obrotu w obrębie granic Państwa.

5. Zwierzęta dopuszczone do przywozu winny być odstawione pod konwojem, wyznaczonym z urzędu na koszt właściciela wprost do miejsca przeznaczenia.

6. O odejściu transportu zwierząt i produktów, wymienionych w § 2, ze stacji wchodu, lekarz weterynaryjny, który dokonał badania, winien zawiadomić telegraficznie na koszt właściciela transportu władzę administracyjną powiatową, w której położone jest miejsce przeznaczenia transportu, jak również dotyczącego pow. lekarza weterynaryjnego.

7. Transport kolejowy zwierząt i produktów, wyszczególnionych w § 2, winien odbywać się na terenie Rzeczypospolitej w ładunkach całowagonowych bez doładowania lub wyładowania w drodze; w wypadkach koniecznych przeładowanie transportu może się odbyć przy zachowaniu stosownych środków ostrożności i pod dozorem lekarza weterynaryjnego.

§ 3. Transporty zwierząt i produktów, co do których nie dopełniono warunku punktu 1 § 2, nie mogą być dopuszczone ani do przywozu, ani do przewozu.

§ 4. Przy transportach, przeznaczonych do przewozu (tranzytu) przez obszar Rzeczypospolitej, osoba transportująca winna wykazać się zezwoleniem na import władzy rządowej państwa, do którego transport jest przeznaczony.

§ 5. Przywóz i przewóz produktów pochodzenia zwierzęcego w stanie przerobionym lub przyrządzonym, jako to: konserw mięsnych, łoju przetopionego, szmalcu, nabiału i jaj, skór z dzikich zwierząt oraz ryb—ze stanowiska sanitarno-weterynaryjnego nie podlega żadnym ograniczeniom.

§ 6. Wprowadzanie (przywóz) i przeprowadzanie (przewóz) zwierząt i surowców, wymienionych w § 2, przez inne punkty wejścia, aniżeli wymienione w tymże paragrafie, może się odbywać tylko za specjalnym pozwoleniem urzędu wojewódzkiego, w obrębie którego położona jest dana stacja wchodu pod warunkami, które będą określone przez właściwy urząd wojewódzki w każdym poszczególnym wypadku.

Celem uzyskania takiego zezwolenia należy wnieść podanie należycie ostemplowane do urzędu wojewódzkiego, w obrębie którego położona jest stacja wchodu, i podać ilość oraz jakość zwierząt, względnie jakość i wagę produktów, nazwę stacji wchodu i miejsce przeznaczenia transportu (gmina, powiat, województwo) oraz—o ile chodzi o transporty tranzytowe—dołączyć pozwolenie wspomniane w § 4.

§ 7. W wyjątkowych wypadkach, uzasadnionych szczególnym interesem gospodarczym, Ministrowi Rolnictwa i Dóbr Państwowych,—w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych,—przysługuje prawo czynienia odstępstw od przepisów §§ 1 i 2 niniejszego rozporządzenia.

Właściwe władze administracyjne I instancji mogą w wyjątkowych wypadkach czynić odstępstwo od przepisów niniejszego rozporządzenia dla obywateli Państwa Polskiego co do zwierząt gospodarskich tych obywateli oraz do produktów, pochodzących z tych zwierząt, jakoteż co do zwierząt rewindykowanych i przedmiotów, wymienionych w § 1 p. a) i g), po uprzednim zbadaniu zwierząt lub produktów przez właściwego powiatowego lekarza weterynaryjnego.

§ 8. Przepisy niniejszego rozporządzenia nie mają zastosowania do zwierząt repatriantów, co do których obowiązują przepisy art. VII § 3 p. 5 układu o repatriacji (Monitor Polski № 59 z dnia 14 marca 1921 r.).

§ 9. Przekroczenia postanowień niniejszego rozporządzenia karane będą według postanowień odnośnych ustaw.

§ 10. Rozporządzenie niniejsze zyskuje moc obowiązującą (na obszarze b. zaboru rosyjskiego) z dniem ogłoszenia.

Równocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Rolnictwa i D. P. z dnia 10 marca 1922 r., wydane w porozumieniu z Ministrami: Spraw Wewnętrznych, Kolei Żelaznych, Przemysłu i Handlu oraz Skarbu w przedmiocie ograniczenia przywozu i przewozu zwierząt i produktów pochodzenia zwierzęcego, paszy objętościowej oraz niektórych przedmiotów z Rosji, Białorusi, Ukrainy, Łotwy i Litwy (Dz. U. R. P. № 21, poz. 180).

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych: *Gościński*

Minister Spraw Wewnętrznych: *Kiernik*

Minister Przemysłu i Handlu: *W. Kucharski*

Minister Kolei Żelaznych: *Karliński*

Minister Skarbu: *H. Linde*

711.

Rozporządzenie Ministra Poczt i Telegrafów

z dnia 29 sierpnia 1923 r.

w sprawie zaprowadzenia wzajemnej wymiany przekazów pocztowych między Polską a Stanami Zjednoczonymi Ameryki Północnej.

Na mocy art. 10 ustawy z dnia 27 maja 1919 r. o państwowej wyłączności poczty, telegrafu i telefonu (Dz. P. P. P. № 44 poz. 310) zarządza się co następuje:

§ 1.

Zarządzenie ogólne.

Od dnia 1 września 1923 r. wprowadza się wzajemną wymianę przekazów pocztowych między Polską, a Stanami Zjednoczonymi Ameryki Północnej.

§ 2.

Rodzaj przekazów.

Do wymiany dopuszcza się tylko przekazy zwykłe; przekazy pośpieszne i telegraficzne są wykluczone.

§ 3.

Najwyższa kwota przekazu.

Najwyższa kwota przekazu ze Stanów Zjednoczonych Ameryki Północnej do Polski nie może przekraczać 100 dolarów; kwota zaś przekazu z Polski do Stanów Zjednoczonych Ameryki Północnej nie może przewyższać kwoty, dopuszczonej w wewnętrznym obrocie przekazowym.

Kwoty przekazowe nie mogą zawierać ułamków centa.

§ 4.

Opłaty.

Przy nadawaniu przekazu nadawca uiszcza zgóry opłatę, która wynosi od kwoty przekazowej:

a) do 10.000 marek pol.	100 marek pol.
b) „ 20.000 „ pol.	200 „ „
c) za każde dalsze 20.000 marek lub część tychże	100 „ „

§ 5.

Warunki nadania przekazu.

A. Ażeby wysłać pieniądze przekazem pocztowym do Stanów Zjednoczonych interesant musi najpierw postarać się o pozwolenie na wywóz marek polskich zagranicę.

Otrzymane pozwolenie musi wysyłający złożyć przy nadawaniu przekazu w urzędzie pocztowym.

Pozwoleń na wywóz marek polskich do wysokości 25.000.000 mkp. udziela Polska Krajowa Kasa Pożyczkowa i jej oddziały.

Pozwoleń na wywóz sum wyższych udziela Komisarz dla spraw dewizowych w następujących miejscowościach:

- 1) w Warszawie — dla województwa Warszawskiego, Lubelskiego, Białostockiego, Wołyńskiego i Poleskiego,
- 2) w Łodzi — dla województwa Łódzkiego,
- 3) w Sosnowcu — dla województwa Kieleckiego,
- 4) w Wilnie — dla Ziemi Wileńskiej i woj. Nowogródzkiego,
- 5) w Poznaniu — dla województwa Poznańskiego, z wyjątkiem miasta Bydgoszczy oraz powiatów Bydgoskiego i Inowrocławskiego,
- 6) w Bydgoszczy — dla województwa Pomorskiego oraz miasta Bydgoszczy i powiatów Bydgoskiego i Inowrocławskiego,
- 7) we Lwowie — dla województwa Lwowskiego, Tarnopolskiego i Stanisławowskiego,
- 8) w Krakowie — dla województwa Krakowskiego z wyjątkiem miasta Białej,
- 9) w Bielsku — dla Cieszyńskiej części województwa Śląskiego oraz miasta Białej,
- 10) w Katowicach — dla górnośląskiej części województwa Śląskiego.

B. Nadawca ma wypełnić krajowy blankiet przekazowy stosownie do nadruku wyraźnie atramentem, albo drukiem lub pismem maszynowym, podając imię, nazwisko, miejsce przeznaczenia oraz mieszkanie odbiorcy; w lewym zaś odcinku po stronie tytułowej swe imię, nazwisko i mieszkanie.

Wypełnianie przekazu ołówkiem, choćby atramentowym nie jest dozwolone.